

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶν 100. Ἐξωτερικοῦ 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50. Αἰθιοπίας δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὁμων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἑναλλάως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην οὐδὴν ἡμέραν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 17 Φεβρουαρίου 1934

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 12

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεις ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Ντεντὴ γνῶριζε πῶς νὰ μεταχειρίζεται αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ περιστρόφο, γιατί ὁ πατέρας του, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τοῦ εἶχε ἐξηγήσει τὸν μηχανισμό του καὶ τοῦ εἶχε μάθει τὴν χρῆσιν του.

Τὸ ἀνοίξε καὶ εἶδε πῶς ἦταν γεμάτο

Τὸ ζώσθηκε στὴ μέση του καὶ ἔβγαλε τίς σφαῖρες ἀπὸ τὸ συρτάρι. Ὑστερα εἶπε στὴν Τι-Σάβυ νὰ ξεστρώσῃ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ στρώμα γιὰ θώρακα.

— Τύλιξέ το γύρω ἀπὸ σένα καὶ ἀπὸ τὴ Σιμόνη καὶ μὴν κουνέστες, δὲ καὶ ἂν συμβῆ. Κάνετε γρήγορα. Πρέπει νὰ σβύσουμε τὸ φῶς.

Ἡ κογκάι ὑπάκουσε καὶ ἡ Σιμόνη, ποῦ ἡ στάση τοῦ ἀδελφοῦ τῆς εἶχε δώσει κάποιον θάρρος, ἀκολούθησε πρόθυμα τὸ παράδειγμα τῆς γρηῆς διηγήτριας.

— Καὶ σὺ; ρώτησε τὸν ἀδελφὸ τῆς.

— Ἐγὼ θὰ ταμπουρωθῶ πίσω ἀπὸ τὸν κομμὸ ποῦ εἶναι γεμάτος ροβῆα. Ἄν αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι δοκιμάσουν

νὰ πυροβολήσουν, οἱ σφαῖρες τους δὲν θὰ μπορέσουν νὰ διαπεράσουν ὅλον αὐτὸν τὸν ὄγκο.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔσβυσε τὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τὸ πάρκο δὲν ἀκουγόταν πιά κανένας θόρυβος. Ὅλα ἦταν ἤσυχα καὶ σιωπηλά. Ὅλα ὅμως ἔδειχναν

πῶς οἱ ληστὲς εἶχαν καταρθῶσαι νὰ μποῦν μέσα στὸ σπίτι, εἴτε γιατί ὁ Μπᾶ τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, εἴτε γιατί ὁ σύντροφός τους ποῦχε σκαρφαλώσει στὴν ταράτσα κατὰφερε νὰ σπάσῃ τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς καὶ κατέβηκε κάτω γιὰ ν' ἀνοίξῃ στοὺς ἄλλους.

Σὲ λίγο, βήματα βαρεῖα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα ποῦ γέμισε ἀπὸ φωνὲς καὶ θόρυβο καὶ κλαγγὴ ὀπλων.

— Ἐφθασαν! Ἐκανε μ' ἀγωνία ἡ Τι-Σάβυ.

— Σιωπή! τὴν ἔκοψε ὁ Ντεντὴ.

Καὶ τὸ γενναῖο παιδί γονατιστὸ πίσω ἀπὸ τὸν κομμὸ, διέβηκε τὸ δάπεδο του κατὰ τὴν πόρτα ἕτοιμο νὰ πυροβολήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ φανταστικὴ μὰ ἀδύνατη ἱστορία τοῦ Ἀσπρου Λύκου

Τὴν ἐποχὴ ποῦ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας τὸ Τογκίνο φαινόταν ἀπόλυτα εἰρηνωμένο, καὶ ὄχι μονάχα τὸ Δέλτα ὅπου ὁ γαλλικὸς

πολιτισμὸς εἶχε ἐπιβληθεῖ, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, μὰ ἀκόμη καὶ οἱ βορεινὲς ἐπαρχίαι, τὸ θρῆνον καὶ δασωμένο τμήμα τῆς χώρας ποῦ τὸ κατοικοῦσαν φυλὰς πικρὰ φιλοπόλεμες ἀπὸ τίς νότιαι, οἱ Μάν καὶ οἱ Τόες ποῦ ἐπὶ πολλὸν καιρὸ δὲν ὑποτάσσονταν στὸν γαλλικὸ ζυγὸ καὶ δὲν ὑποχωροῦσαν μπροστὰ στὰ γαλλικὰ στρατεύματα, παρὰ ἀφοῦ πρῶτα ἔχουναν τὸ αἷμα τους, ὑπερασπίζοντας σπιθαμὴ μὲ σπιθαμὴ κάθε ραχοῦλα, κάθε ρεμ-

Τὸ Τογκίνο φαινόταν ἀπόλυτα εἰρηνωμένο. (Σελ. 188, στ. γ'.)

ματιά, κάθε γωνία του άγριου και άφιλόξενου τόπου τους.

Από πολλά χρόνια η τάξη ήταν απόλυτη στην περιφέρεια που διοικούσε ο κύριος Ντελαλάντ και η μακροχρόνια αυτή ησυχία είχε δώσει στον καθένα την εντύπωση πως η γαλήνη ήταν εξοφλισμένη και κανένας φόβος δεν υπήρχε από πουθενά για τίποτε.

Η φρουρά του Γιέν-Μπαύ που ήταν περιωρισμένη σε ελάχιστο αριθ-

μορίες και άποθραυνόμενες με την άτιμωρησία τους λεηλατούσαν τα εμπορικά σπύτια, τρομοκράτουσαν τους πληθυσμούς, ενώ από το άλλο μέρος διάφορες άποκρυφες οργανώσεις όπως π. χ. «Το Ούρανο και της Γης», άποκτούσαν δλοένα και περισσότερους όπκδοες και εργάζονταν με ζήλο για να προκλήσουν γενική επανάσταση στην Ίνδοκίνα.

Ανάμεσα σε όλους τους ληστές, τους άρχιπειρατές, ο πιο φημισμένος κι' ο πιο επικίνδυνος ήτο ο Νγκουγιέν-Τρι-Αόγκ, που δλόκληρη η ζωή του δεν ήταν παρά μια σειρά από περιπέτειες, ληστείες και σφαγές.

Ο Νγκουγιέν αυτός ήταν ο πιο περίφημος «Τζιάκ» του Τογκίνου, είχε για έμβλημα του ένα κίτρινο λάβαρο και για πολεμικό του τίτλο το παράνομο «Ασπρος Λύκος». Το πιο εκπληκτικό είναι πως η καταγωγή του περιφήμου ήρωα ήταν ταπεινή. Ήταν ένα φτωχό χωριατόπουλο και την παιδική του ηλικία την πέρασε μέσα σε βουκολική ατμόσφαιρα.

Ός την εποχή που έγινε κατέβασε μ' όρμη το σπαθί του επάνω του». (Σελ. 135, στ. α.)

«Ο μικρός Νγκουγιέν έφθασε τον άρχηγό των Κινέζων και χη που έγινε κατέβασε μ' όρμη το σπαθί του επάνω του».

μό περιλάμβανε μονάχα δυό λόγους της Δεγεώνας των Ξένων, δυό λόγους Τογκινέζων πυροβολητών κι' ένα λόγο πεζικού.

Μήπως όμως τα φαινόμενα αυτά ήταν άπατηλά; Μήπως δεν έπρεπε να είναι και τόσο ξένοιαστοι απ' αυτή την απόλυτη γαλήνη, που μπορεί να κρυβε στο βάθος της τις φοβερότερες τρικυμίες;

Και τότε όμως ακόμη μπορεί να δνειρευόταν σφαγές και άποαγές ο μικρός βουκόλος με το χλωμό πρόσωπο και με τα μακρουλά μάτια, που είχαν μια περίεργη έκφραση, σκληρή και γλυκιά συνάμα, άθωα και ύπουλη, κάτω από τα γυριστά του ματόκλαδα.

Σε ηλικία δώδεκα χρόνων έχασε δλόκληρη την οικογένειά του. Μια

δρδή Κινέζων ληστών, η φοβερή συμμορία του Μαύρου Λαθάρου, είχε εισβάλλει στην επαρχία του και δεν είχε αφήσει πέτρα στην άλλη πέτρα όπως έκαναν τον παλιό καιρό οι Μογγόλοι του Τογκίς-Χάν και του Ταμερλάνου.

Ο πατέρας του έπεσε σκοτωμένος κάτω από τα μαχαίρια των φονιάδων που πήραν μαζί τους σκλάβους τη μητέρα του και τ' αδελφία του. Μονάχα ο μικρός Νγκουγιέν έγλύτωσε.

Αιφάντας για εκδίκηση ενώθηξε με τη συμμορία του Κιτρίνου Λαθάρου ενός κάποιου Τάο Μόγκ Λού. Ο Άνναμίτης αυτός δεν άξιζε και πολύ περισσότερο από τον Κινέζο άρχιληστή, με βρισκόταν στα μαχαίρια με τη συμμορία του Μαύρου Λαθάρου και την κυνηγούσε καταπόδι για να αρπάξει τη λεία της. Ο νεαρός Νγκουγιέν ώπλισμένος μ' ένα σπαθί και μ' ένα τουφέκι μεγαλύτερο από το μπότζι του πήγαινε στην πρώτη γραμμή. Η φλογερή νεανική ψυχή του διψούσε να πάρη πίσω το αίμα του πατέρα του.

Η σύγκρουση έγινε σε μια στενή ρεμματιά κοντά στα κινέζικα σύνορα. Ο Τάο-Μόγκ Λού είχε χωρίσει τις δυνάμεις του στα δύο για να περικυκλώση τον έχθρό. Γνωρίζοντας ότι δεν είχαν να περιμένουν οίκο κι' έλεος οι Κινέζοι άμύνηκαν άπελισμένα. Με την πρώτη τουφεκιά ο άρχηγός τους έβαλε να σφάζουν όλους τους στρατιώτες του να πιούν από ένα ποτήρι αίμα άνγκατεμμένο με τσούμ-τσούμ.

Το φρικτό αυτό φίλτρο, που είχε σκοπό να τους έξερεθίση και να τους μεθύση, επέτυχε το αποτέλεσμα που περίμεναν. Σάν λυσασμένοι οι Κινέζοι ληστές έχυθησαν με μανία επάνω στον έχθρό.

Οι σάλπιγγες ήχουσαν, τα κίτρινα και μαύρα λάβαρα έριχναν τους τρομακτικούς τους ήσκους πάνω από τα μπερά κάπελλα και από τα σπρίκια και οι Κινέζοι κραδαίνοντας στα γυμνά τους χέρια τα πελώρια γιαταγάνια τους, τα πριονωτά σπαθιά τους και τις άκονισμένες άλμες τους, έπεσαν επάνω στους Άνναμίτες που τους πυροβολούσαν άκατάπαντα χωρίς να μπορούν να κόψουν την όρμη τους. Σάν άκράτητος χειμαρρός οι Κινέζοι έσάρωσαν τις πρώτες σειρές και τα σπαθιά τους έκοκίνησαν από αίμα, και τα κορμιά των σκοτωμένων γέμισαν το χώμα.

Ο Τάο-Μόγκ-Λού που βρισκόταν στην άλλη άκρη της ρεμματίας δεν ήξερε το αποτέλεσμα αυτής της

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

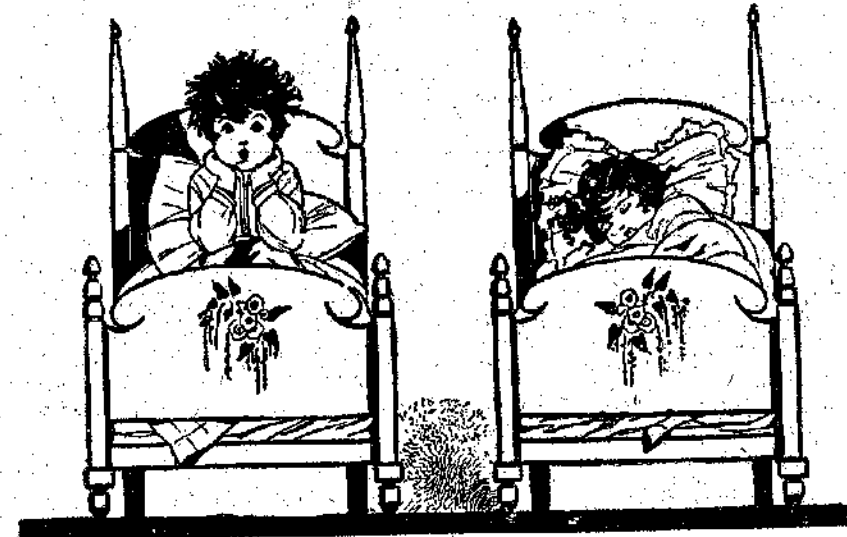
Σ'. — Ο "Αη-Βασίλης

Πλησιάζει Πρωτοχρονιά. Τα παιδιά περιμένουν με λαχτάρα τον "Αη-Βασίλη να τους φέρη και πάλι τα δώρα του. Κι' είναι πολύ-πολύ φρόνιμα όλες εκείνες τις ημέρες, γιατί η μαμμά τους είχε πει πως ο "Αη-Βασίλης δεν αγαπά τάταχα παιδιά και δεν τους οίχνει καλά δώρα. Κάθε λίγο ή Μπέμπα ρωτά: — Μαμμά, τί λες να μου οίξη μένα ο "Αη-Βασίλης; Φρόνιμη είμαι.

— Σάν τί θα ήθελες; λεί χαμογελώντας η μαμμά.
— Εγώ θα ήθελα μια μιση ραφτομηχανίτσα, που τη γυρίζεις και κάνει το φραίο γαζί. Κι' ακόμα ένα κουτί με ξυλάκια για να χιζω σπιτάκια.

— Εγώ, είτε άμέσως ο Μπέμπος, θα ήθελα μια καλή τρουμπέτα και μια άκουδίτσα να κουρδίζεται και να χορεύη, σάν εκείνη που είδαμε χθές σε μια βιτρίνα.

— Καλά, είτε η μητέρα, θα παρακαλέσω τον "Αη-Βασίλη κι' ίσως σάς φέρη αυτά που επιθυμείτε.
— Μα πού θα τον ιδής, μαμμά, τον "Αη-Βασίλη;

φοβερής εφόδου. Ο ύπασπιστής του έστειλε άμέσως έπικουρίες και τότε έγινε μια πύλη φονική σάμα με σάμα.

Τα τουφεκία άδειαζαν, σχεδόν επάνω στα κορμιά των έχθρών και τα σπαθιά διασταυρώνονταν και χτυπούσαν τένα στ' άλλο, πάνω από τους σωρούς των νεκρών.

Οι Κινέζοι εξακολουθούσαν πάντοτε να προχωρούν με τους ήχους των ταμπούριων τους και των σαλπγγων τους, ούρλιάζοντας φρεκαστικά. Οι τελευταίες γραμμές του Τάο-Μόγκ Λού λόγιζαν κιάλας μπροστά στην άπάνταστη όρμη τους, δταν έξαφνα ο μικρός Νγκουγιέν, άνοίγοντας δρόμο ανάμεσα σ' έχθρους και σε δικούς του, έφθασε ως τον άρχηγό των Κινέζων και κατέβασε μ' όρμη το σπαθί του επάνω του.

Η ήρωική αυτή πράξη του μικρού Νγκουγιέν ήλεκτρισε τους συντρόφους του. Οι Κινέζοι, βλέποντας τον άρχηγό τους σκοτωμένο τα έχασαν για μια στιγμή και τότε βρήκαν κατάλληλη ευκαιρία οι Άνναμίτες να άνασυνταχθούν και να πέσουν επάνω τους.

Όστε ένας από τους Κινέζους δεν έμελλε να γλυτώση απ' τη σφαγή. Ο Τάο-Μόγκ Λού, είδοποιημένος έπιτέλους, έτρεξε να βοηθήση τους δικούς του, και με την καινούργια αυτή έπικουρία οι Άνναμίτες άποτέλειωσαν το έργο της σφαγής και δεν άφησαν ούτε ένα από τους έχθρους τους ζωντανό.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΑΓΗΤΟΥ

Βρίσκω καμιά φορά ότι οι δασκάλοι μου είναι πολύ άδοηροί! Άλλά θ' άπατήμαι χωρίς άλλο, και αν ήξερα τα αίτια που τους κάνουν να φαινώνται τέτοιοι, θα ήμουν ύποχρεωμένος ν' άναγνωρίσω ότι έχουν δίκιο. Περισσότερα από μια φορά κιάλας παρατήρησα, όταν με άπερνούσε το πρώτο πείσμα, ότι τα παράπονά μου ήταν άδικα και ότι η τιμωρία που μου βάλανε δεν ήταν, στο κάτω-κάτω, παρά μια πράξη δικαιοσύνης. Ίσως να είναι πάντοτε έτσι και άντι να ήπαρπαυιέμαι, δίχως σεβασμό κάποτε, θα έκανα καλλίτερα να φροντίσω να διορθωθώ. Παραμειλώ συχνά τα καθήκοντά μου. Δεν προσέχω, τα κάνω γρήγορα και τα κάνω κακώς. Εγώ λοιπόν δεν έχω το άδικο κάθε φορά που με τιμωρούν.

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

— Δεν είναι άνάγκη να τον ιδώ. Τον "Αη-Βασίλη δεν τον βλέπει κανένας. Είναι άόρατος, καθώς κι' ο Άγγελος που του κρατεί τα καλά-θια με τα δώρα και του φέργει μ' εν' άστρο. Θα τον παρακαλέσω στην προσευχή μου. Παρακαλέστε τον και σεις και... να ιδούμε.

Έπιτέλους έφτασε κι' η παραμονή. Τα μεσάνυχτα μαζεύθηκαν όλοι στην τραπεζαρία κι' έκοσαν τη βασιλόπητα. Το νόμισμα έπεσε της Μπέμπας — τί χαρά της! Έπειτα τα παιδιά, που είχαν νυστάξει πολύ, πήγαν να κοιμηθούν. Πρωτύτερα όμως άφησαν στο τζάκι τα παπουτσάκια τους, γιατί εκεί μέσα, τους είχαν πει, θάλεφταν από την καμινάδα τα δώρα του "Αη-Βασίλη.

Άποκοιμήθηκαν άμέσως. Άλλά είτε από την άνυπομονησία του, είτε από τον άνεμο, που ούρλιαζε έξω, ο Μπέμπος ξύπνησε σε λίγο. Κι' άρχισε να συλλογιέται:

«Νά ήρθε τάχα ο "Αη-Βασίλης;... Και να μου φέρη τα δώρα που του ζήτησα;... Η μαμμά ειπε πως αυτό θα το ιδούμε το πρωί. Άλλά που εγώ να περιμένο! Δεν έχω ύπομονη και δεν θα μου πάη πιά ύπνος. Θέλω να ιδώ! πρέπει να ιδώ!... Η μαμμά ειπε να μην τολμήση κανένας να σηκωθεί τη νύχτα και να πάη στο τζάκι. Άλλά δε βαριέσαι! Πιώς θα με ιδή; Όλοι τώρα κοιμούνται βαθιά. Κι' ο "Αη Βασίλης είναι... άόρατος!»

Ο Μπέμπος, βλέπεις, ενόμιζε πως επειδή δεν έβλεπε κανένας τον "Αη-Βασίλη, ούτε ο "Αη-Βασίλης δεν έβλεπε κανένα... Πήρε λοιπόν την άπόφασή του, και σιγά-σιγά σηκώθηκε απ' το κρεβάτάκι του, όπως ήταν με τη μακριά νυχτική του, άνοιξε την πόρτα — η Μπέμπα δεν ξύπνησε

καθόλου—βγήκε στο διάδρομο και προχώρησε.
Θέ μου, τί σκοτάδι!... Κι' ό άνεμος πώς ούρλιαζε!... Ο Μπέμπης φοβήθηκε πολύ και μιά σαιγιμή τον ήρθε να γυρίσει πίσω. Έπειτα όμως σκέφθηκε πώς είτε να γυρίσει πίσω, είτε να πάη ως την πόρτα της τραπεζαρίας, τó ίδιο διάστημα ήταν. Κι' έκαμε θάρρος και προχώρησε ακόμα...
Νά ή πόρτα. Δέν ήταν κλεισμένη καλά. Τήν έσπρωξε και κοίταξε μέσα...
Σκοτάδι όμως και στην τραπεζαρία. Πώς δάβλεπε άν ό Αη-Βασίλης έριξε τά δώρα του στο τζάκι; Έπρεπε να πάη ως εκεί κασπαλευτά και να τά πιάση;... Όχι! Ο Μπέμπης ήξερε πού είναι τó κουμπί τού ηλεκτρικού. Νά, εκεί σ'όν τοίχο, κοντά στην πόρτα... Τό βόηκε, τó γύρισε κι' άμέσως ή τραπεζαρία πλημμύρησε από φώς. Κι' είδε τότε... είδε... ώ, τί είδει!...
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΠΕΙΣΜΑ

—Συνέχεια από τó προηγ. και τέλος—

—Τά σημερινά παιδιά δέν παίρνουν από λόγια αλλά θέλουν και λίγο ζόλο κι' αυτό να τó κάνουν για καλό του.

—Πάψε, γυναίκα, είπε ό πατέρας μου σοβαρά δέν έχεις δίκιο καθόλου, τά γαϊδούρια δέρνουν τά παιδιά τά συμβουλεύουν με έμορφο τρόπο και καλά λόγια, γι' αυτό λέει και ή παροιμία «ό καλός λόγος βγάζει και τó φίδι από τήν τρύπα του». Μή θέλεις για ψύλλου πήδημα να μαλώνω τó παιδί. Θά συνηθίση και δέν θά με λογαριάζη; Άμα κάνει άταξίες είναι αρκετό να τόν φεβερίζης πώς θά μου τó πής, έτσι θά τόν φέρνης στο φιλότιμο, θά ντρέπεται και θά συμμορφώνεται.

Ακόμη να μάθης, πώς οι μαννάδες πρέπει να είναι για τά παιδιά ό Πταισματοδίκης πού θά δικάζη τά πταισμάτά τους, και ό πατέρας ένα μεγάλο δικαστήριο, σάν να πούμε ό Άρειος Πάγος πού θά δικάζη σε μιά μεγάλη ανάγκη.

Δέσε τα λοιπόν αυτά καλά στο νού σου και μη με φέρνης δλη τήν ώρα στη θέσι τού Πταισματοδίκη, γιατί δέν θά κάνουμε τίποτα.

Και χαμηλώνοντας περισσότερο τή φωνή, έπρόσθεσε:

—Άδριο τó πρωί, άμα σηκωθεί τó παιδί να τού έχης έτοιμο ένα φλυτζάνι ζεχέλο με γάλα και μπόλικο

φωμί, και να τού πής με καλόν τρόπο να καθήση να τά φάη, και σάν τά φάη, να τού χτυπήσης κι' ένα αυγό, γιατί θά είναι πρόφιος από τήν πεύνα, και να προσέξης πολύ να μη τού κάνης καθόλου έμιλία για τó άποψινό του πείσμα: αυτό είναι καλύτερο από τó να τού λές και να τού ξαναλές πώς έφταιξε ό Παναγής έχει φιλότιμο.

Έδώ σταμάτησε ή έμιλία τους και ή μητέρα μου άρχισε να σηκώνη τó τραπέζι.

Έγώ, πικραμένος από τήν κακοκεφαλιά μου πού δέν πήγα να φάω σάν με φάναξαν, γύρισα σιγανά στο κρεββατάκι μου, έγδύθηκα και έπεσα να κοιμηθώ. Μά πού ύπνος.

Έπειτα άπ' άροντι ή ώρα άκουσα πού πήγανε οι γονείς μου στην κμάρα τους να πλαγιάσουν, και άφου άφουγκράστηκα κι' ένόμισα πώς άποκοιμήθηκαν, σηκώθηκα, και προσέχοντας να μη κάνω καθόλου θόρυβο, πήγα στην κουζίνα να πάρω και να φάω λίγο φωμί, γιατί με είχε σπάσει ή πείνα.

Όταν όμως έπλησιασα τó ντουλάπι πού εδάζαμε τó φωμί κι' έκανα να τ' άνοιξω, έτριξε τó φύλλο του. Στάθηκε άμέσως γιατί άκουσα τή φωνή τής μάνας μου πού έλεγε: «ψίτ, παληόγατα».

Έμεινα στη θέσι μου άκίνητος, και πάλι ύστερα από λίγο προσάβησα να ξαναβάζω τó ντουλάπι πού προσεχτικά για να μη τρίξη, μά εκείνο τó άφιλότιμο πάλι έτριξε, λές και

τό έκανε επίτηδες για να με προδώση.

Έδώ πάλι ξανάκουσα τή μητέρα μου πού ξαναφώναζε δυό-τρεις φορές, ψίτ, ψίτ, και πρόσθεσε: «Δέν φταις εσύ παληόγατα, παρά εγώ πού δέν σ' έκλεισα έξω, άν σε ξανακούσω όμως να χαρχαλεύης, θά σηκωθώ να τó κάνω για να ήσυχάσω».

Ακούοντας αυτά της τά λόγια, ένιωσα ένα δυνατό χτυπόκαρδο, γιατί φοβήθηκα μήπως μ' έπιανε σκοτό, γι' αυτό τράβηξα κατά τήν κμάρα μου σάν κλέφτης, έπεσα άμέσως στο κρεββατάκι μου, και κουκλώθηκα με τó σεντόνι κάνοντας τόν κοιμισμένο, για τή μάνα μου, πού νόμιζε πώς θά σηκωνότανε όπως είχε φεβερίσει για τή γάτα.

Περίμενα, περίμενα μά δέν σηκώθηκε, γιατί καθώς φαίνεται είχε καταλάβει πώς ήμουνα εγώ στο ντουλάπι και όχι ή γάτα.

Από τήν άποτυχία μου αυτή άποφάσισα να μη ξανασηκωθώ και άς ένιωθα πείνα πού όσο περνοβσε ή ώρα, μεγάλωνε πιδ πολύ και μου έδωχνε τόν ύπνο.

Γύριξα και στριφογύριξα στο κρεβάτι μου ώρα πολλή μά ό ύπνος δέν μου έρχότανε, και κάποτε πού γλάρωνα και άποκοιμήθηκα για λίγο, είδα πώς είχα πάει στο φούρνο του γείτονά μας τού κδρ Βασίλη και ξεφούρνισα μονάχος μου τεφιά με όρεχτικά φαγιά, και κουλούρες με πολύ σουσάμι και ροδοκοκκινισμένες, μά μόλις έκανα να κέψω μά για να τήν φάω πετούσε από τά χέρια μου λές κι' είχε φτερά.

Πάνω σ' αότην τήν άγωνία έγπνησα και βρήκα πώς δίκαια είχα τιμωρηθεί για τó πείσμα πού έδειξα και δέν άκουσα τούς γονείς μου όταν με καλούσαν.

Ός πού να ξεμερώση λαγακοιμόμουνα κάποτε, μά κι' αυτό δέν τó ήθελα, γιατί όλο έβλεπα φούρνους με καρβέλια και προτιμοβσα καλήτερα να μένω ξυπνητός, παρά να βλέπω τέτοια βασανιστικά ένειρα.

Όταν ξεμέρωσε κι' έφυγε ό πατέρας μου για τήν εργασία του, σηκώθηκα κι' εγώ από τó κρεββατάκι μου και γρήγορα, γρήγορα πλώθηκα, ντύθηκα και πήγα στην τραπεζαρία.

Έκει είδα τήν μητέρα μου πού είχε έτοιμάσει τó γάλα μου σύμφωνα με τή βραδινή παραγγελία τού πατέρα μου.

Τήν καλημέρια, με καλημέρια χαρούμενη και μου είπε:

—Τό γάλα σου είναι έτοιμο, κάθισε να τó φάς τώρα πού είναι ζεστό.

Έγώ δέν έπείριμενα να μου τó ξαναπή κι' άρχισα να τρώω βιαστικά λές και ήμουνα γλάρος, και άμα ή μητέρα μου σε λίγο με ρώτησε άν ήθελα κι' ένα χτυπητό αύγό δέν είπα όχι, και δλη εκείνη τήν ύπόλοιπη ήμέρα οι γονείς μου μου καλομιλούσαν και έδειχναν πώς δέν ήξεραν τήν παρακοή και τó πείσμα πού είχα κάνει τήν περασμένη βραδιά.

Τά λόγια τού πατέρα μου, πού είχα κρυφακούσει να λήη στη μάνα μου, μου άφησαν μεγάλη έντύπωση και με άγγίζαν στο φιλότιμο τόσο, πού με έκαναν διαφορετικό στο καλύτερο.

Γι' αυτό πολλές φορές πού έπαιζα στο δρόμο, άφωνα για μιά στιγμή τó παιγνίδι στη μέση, έτρεχα στο σπίτι και ρωτούσα τήν μητέρα μου άν με ήθελε τίποτα.

Από εκείνο τόν καιρό ποτέ πιά δέν έκανα τόν θυμωμένο στο τραπέζι: μπορεί να έτρωγα άνόρεχτα σάν έφταιγα, μά και να μη φάω καθόλου δέν τó άποφάσιζα. Είχα πάρει καλό μάθημα από τó φέριμο τών γονέων μου στο περιστατικό μου, και από τó ένειρο πού τόσο με είχε βασανίσει τή νύχτα, ύστερα από τó κακοκέφαλο φταίξιμό μου.

ΠΑΝ. Δ. ΣΦΕΡΑΝΗΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Με μιά μεγάλη μπροσθέλλα τής κουζίνας, για να μη λερώνη τήν ποδιά της, ή Μαρούσια παστρεύει πατάτες, ρίχνοντας πότε-πότε κι' από μιά ματιά και στο λιτό δείπνο, πού σιγοβράζει στη φωτιά. Άλλά, κάθε τόσο, γυρίζει τά γαλανά μάτια της, για να τά στυλώση, μελαγχολικά, στον ήμεροδείχτη, όπου είναι σημετωμένη ή τελευταία ήμερομηνία τού χρόνου με μεγάλη μαδρα νόμμερα: 31 Δεκεμβρίου!

Ναι, 31 Δεκεμβρίου. Κι' ή Μαρούσια αναπολεί. Τής φαίνεται σά νάναι ακόμα ή μικρούλα, πού ζοβσε στη Ρωσία, σά νάναι ακόμα ό καιρός, πού ήταν μιά χαϊδεμένη πριγκηπούλα. Και φέρνει στη μνήμη της τις δεξιώσεις τής Πρωτοχρονιάς, τήν τελετή κατά τά μεσάνυχτα, τήν εύθυμία στο τραπέζι, ύστερα, τήν παρέλαση τών όπληρετών πού πήγαιναν να δώσουν τις εσχές τους στη νεαρή τους κυρία και να τήν παρακαλέσουν να τούς έπιτρέψη να φιλήσουν τó λευκό της χεράκι.

Και ξαναδλέπει ακόμα, θαρρών-

τας πώς ζή εκείνο τόν καιρό, αυτή τή φριχτή βραδιά, πού ήρθαν μυστικά-μυστικά να είδοπατήσουν τή μητέρα της, πώς τήν άλλη μέρα, τήν αυγή, θάρχόνταν να τή συλλάβουν. Ό! Σεχνιέται ή φυγή τους μέσα στην καρδιά τής νύχτας, μέσα στα χιόνια, όπου τάλαφρό τους έλυκυθρο έτρεχε με δλη του τή γρηγοράδα, κι' ακόμα ό τρόμος, πού τούς έφερνε ή σκέψη, ότι έχουν πιάσει κιάλα τόν πατέρα της!

Αυτή τή χρονιά, δέν έχει για τή Μαρούσια ούτε δώρα, ούτε γιορτές. Στο Παρίσι πούφτασαν ή μητέρα της κι' αυτή, μαζί μ' ένα σωρό άλλους πρόσφυγες, ή ζωή είναι σκληρή και ζουν φτωχικά. Η πριγκηπισσα Φελτίνα, πού με τή μελωδική φωνή της έτερπε άλλοτε τήν Αδλή τής Ρωσίας, δίνει τώρα μαθήματα για να συντηρήση τó παιδί της... Κι' όμως, ζή, στη Γαλλία κι' αυτή, εκεί πού όι δού τους, χωρίς προσάτη, σποφέρουν τόσο σκληρά, μιά οικογένεια πού τις αγαπά, πού τις κλαίει δίχως άλλο... Η πριγκηπισσα, γαλλίδα τήν καταγωγή, περνοβσε συνήθως τις διακοπές της, σάν ήταν μικρή, στην Πικαρδία, σέ μιά θεία της, πού τήν αγαπούσε σάν παιδί της. Άλλ' άλλοιμονο! Όταν οι δυστυχισμένες έπήγαν να ζητήσουν προστασία, στον πύργο της, έμαθαν πώς ό πόλεμος ειχ' περάσει από κεί κι' έτσι, από τόν μεγαλόπρεπο πύργο, δέν έμνε παρά ένας σωρός από ρημάδια... Όταν έρώτησαν για τούς ένόικους του, δέν ήξερε κανένας να τούς πη πού είχαν καταφύγει.

Νά γιατί, ή μικρή πριγκηπέσσα Μαρούσια παστρεύει πατάτες, όλοόναχη, άπόψε πού είναι παραμονή τής Πρωτοχρονιάς κι' όπου, όλα τά παιδιά, χρωστώνε να είναι χαρούμενα... Μά για σωπάτε, ν' άκούση: ή μητέρα της δέν άνεθαίνει με κόπο τή σκάλα; Φτωχή όμορφη μαμμά, πού τó γλυκό σου πρόσωπο είναι βαθουλωμένο, πώς έχει ή όψη σου μαραθεί, πού φαίνεσαι κουρασμένη! Κι' όμως, τó χαμόγελο πλανιέται πάντα στην ίσχνή της μορφή...

—Σου φέρνω μιά καλή είδηση, μικρούλα μου, —τής λέει φωναχτά ή μητέρα της, εγώ τή φιλεί. Άπόψε, θά τραγουδήσω τά ρούσικα Χριστούγεννα σέ μιά συναυλία, πού δίνουν για τούς συνδρομητές τού Ραδιοφώνου.

Κι' έξηγγασε στην μικρούλα, πού

τήν άκουε σαστιομένη, πώς έτσι ή φωνή της θά μαγική άμέσως όλοόκληρη τή Γαλλία, άφου θά μπορέσουν ν' άκούσουν τó τραγούδι της από παντού μονομιάς.

—Μικρούλα μου, τής λέει ή μητέρα της, άφου μάς έρχεται αυτή ή άναπάντεχη εύτυχία, θά κατεβής μιά στιγμή στο ζαχαροπλάστη, να ζητήσης ό,τι καλύτερο έχει, για να γιορτάσουμε τήν Πρωτοχρονιά!

Η μικρή δέν άφίλει να τής τó πη και δεύτερη φορά. Φοράει μάνι-μάνι τó παλτουδάκι της, βάζει σέβεται τó καπελλάκι της και χυμεί στη σκάλα με τέτοια φόρα, πού λέει κανείς και θά κατακυλώση με μιάς και τά ξεη της πατώματα. Στο κεφαλόσκαλο ώστόσο τού πέμπτου πατώματος, στέκεται για μιά στιγμή: τί κρότος είναι αυτός; Εκεί ψηλά, στο διαμέρισμα πού κρατούν; Η Μαρούσια ξαναεθαίνει δυό-δυό τά σκαλιά: "Ω, Θεέ μου! Η μητέρα της έπεσε άναίσθητη, καθώς πήγαινε στο δωμάτιό της. Φτωχή μαμμά! Ήταν τόσο άποκαμωμένη, είχε περπατήσει τόσο, δλημέρα με τή βροχή! Και τó πρωί, ή δύστυχη, είχε φύγει χωρίς να βάλη τίποτα σχεδόν στο στόμα της! Η Μαρούσια έτρόμαξε, μά δέν έχασε εύτυχώς όλοώδύλου τήν ψυχραιμία της. Χάρη στις περιποιήσεις της, ή πριγκηπισσα συνήλθε, κι' εσύρθηκε, άκουμπώντας στον ώμο της, ως τó κρεββατάκι της, όπου, άφου πλάγιασε, δέν άργησε να τήν πάρη ένας ταραγμένος ύπνος.

Η καυμένη ή Μαρούσια έκάθησε, σιωπηλή, πλάι στο προσέφαλο τής μητέρας: «Θέ μου, άν ή μαμμά μου είναι άρρωστη, τί θ' άπογίνουμε; Και τί να τής κάνω τώρα; Τι να τής κάνω; Θεέ μου! Δέν είμαι παρά ένα μικρό κορίτσι, δέν νοιώθω να κάνω τίποτα: Τι κακό πού μάς βρήκε!»

Καθώς, σέ κάθε δύσκολη στιγμή, κατέφυγε στην προσευχή, έτσι και τώρα πήγε να γονατίση μ' εύλάβεια μπρός στη μικρή άσημένα εικόνα τής Παναγίας με τó Χριστούλη, πού έλαμπε, γεννώντας γύρω της μιάν άτιμόσφαιρα μυστικοπάθειας, κρημασμένη σε μιά γωνιά τής καμαρούλας. Άξαφνα σηκώθηκε, με τó πρόσωπο φωτισμένο: ό Χριστούλης, πού είχε ζητήσει τή βοήθεια του, τής έβαλε σέ μάλο μιά θαυμάσια ιδέα:

Σηκώθηκε, δίχως να κάνη θόρυβο έβαλε τó παλτουδάκι της στα πόδια τής μητέρας τής εκάρφωσε κει ένα χαρτάκι, όπου έγραφε «Μαμμά, μην άνησυχήσης, θά γυρίσω σε λίγο!» και, πατώντας στα νύχια, βγή-

κε απ' την κάμαρα κι' εκατέβηκε τη σκάλα ψηλαφητά... Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της, που έδωγε μόνη της έξω σε τόσο προχωρημένη ώρα κάθε διαβάτης που την προσπερνούσε, της έφερνε τρεμούλα φοβάταν, ενώ έκρυβνε κιόλα!

Πόσο είναι μακριά αυτό το σπίτι, που της είπε η μητέρα της λίγη ώρα πριν και που, εύτυχως, το θυμάται. Ένφ' αὐτῆ, με κάποια δειλία, κατεβαίνει στο «μετρό», (*) έχει θυροβούν κι' ἀδημονοῦνε νὰ φτάσῃ ἡ μητέρα της... Καταλαβαίνετε τώρα πού πηγαίνει; ἡ μικρὴ Μαρούσια· σὲ μιὰ σάλλα λαμπροφωτισμένη, δπου ἕνα παράξενο μηχανήμα, σὲ μιὰ γωνιά, ἐμποδίζει τοὺς καλεσμένους νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ, με κυρίους καὶ νεαροὺς κυρίες, πού, ἀδειάζουν μνημονίαν τὰ ποτήρια με τὴ σαμπάνια.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ραδιοφώνου, γιὰ νὰ γεροτάσουν τὴν Πρωτοχρονιά, προσφέρει ἕνα μικρὸ δέπνο στοὺς καλλιτέχνες πού ἔχει καλέσει, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ συναυλία. Ἐκφινικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει. Στὸ κατώφλι της παρουσιάζεται μιὰ μικρούλα, χλωμή, με ἄψη στεγνή, πού ριγεί καὶ πού φαίνεται σὰν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ...

Ὅλοι περιτριγύρισαν τὴ μικρὴ ἀγνωστὴ καὶ με λίγη σαμπάνια πού της ἔφεραν καὶ της ἔδωσαν νὰ πιῇ, ζωήρεψε καὶ τοὺς ἐξήγησε, με μιὰ τρεμουλιάρικη φωνίτσα, πὼς εἶναι ἡ κόρη τῆς «Κυρίας Φελτίνας», πού ἦταν νὰ τραγουδήσῃ ἀπόψε ἔτυχε ἄδως νὰ ἀδιαθετῆσῃ τὴ στιγμή πού ἔτοιμαζόταν νὰ βγῆ, καὶ παρακάλεσε νὰ της ἐπιτρέψουν, ἂν θέλουν, νὰ τραγουδήσῃ αὐτὴ στὸ πόδι της!

Ὁ διευθυντὴς δὲ συμφωνεῖ καθόλου μαζί της... Ἀλλὰ ἡ χάρη της μικρούλας τοὺς ἔχει συγκινήσει τόσο τοὺς μουσικοὺς, πού μεσολαβοῦν γιὰ νὰ τὸν πείσουν νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τραγουδήσῃ. Ἀλλωστε, λίγες στροφές πού τραγουδήσε, γιὰ δοκιμὴ, με τὴ θελητικὴ φωνίτσα της, τὸν ἐπεισαν γιὰ τὴν τέχνη της. Ἡ συναυλία ἀρχισε κι' ἦρθε κι' ἡ ἀράδα τῆς Μαρούσιας... Με σταθερὴ φωνή, βάζοντας ὄλα της τὰ δυνατά, τραγουδάει: μία, δύο, τρεῖς φορές τὰ ρούσια Χριστοῦγεννα· οἱ συνοδοὶ της στὰ ὄργανα, ἂν εἶχαν ἐλεύθερα τὰ χέρια, θὰ τὴν καταχειροκροτούσαν καθὼς τέλειωσε καὶ τὴν τελευταία στροφή... Ὡστόσο ἡ Μαρούσια εἶναι ἰσχυρὰ κοντὰ στὸ μηχανήμα τοῦ πομποῦ. Τὸ προσωπάκι της φωτίζεται. Καί, ἀργά, καθαρὰ, προφέρει:

(*) Τὸ «Μέτρο» εἶναι ὑπόγειος ἀσφρόδρομος τοῦ Παρισιῦ, ὃ «Μητροπολιτικός», ὅπως θὰ λέγαμε μετ.

«Ὅσοι ἀκοῦνε καὶ γνωρίζουν τὴν κυρία Μπριέζ, θὰ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ τὴν εἰδοποιήσουν, πὼς ἡ πριγκήπισσα Φελτίνα κι' ἡ κόρη της ἔχουν καταφύγει στὸ Παρίσι, μόνες, καὶ βρίσκονται σὲ παλὺ δύσκολες στιγμὲς; Ἐύχονται ἡ ἐκκλήσῃ τους νὰ εἰσακουστῆ, γιατί εἶναι ἡ τελευταία τους ἐλπίδα». Ἐπειτα, ἦσυχια, δίνει τὴ διεύθυνσή της... καὶ, νικημένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση πιά, ξεσπάει ἀφίνοντας νὰ τρέξουν με ὄρμη τὰ δάκρυα της...

**

Τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ. Ἡ πριγκήπισσα πέρασε μιὰ μέρα με πυρετό. Ὁ γιαντρός, πού κάλεσε ἡ Μαρούσια, ὄρισε γιὰ τὴν ἀρρωστη καλὴ διατροφή, ἀνάπαυση, διαμονὴ σὲ μεσημβρινὲς χῶρες... κι' ἡ δύστυχη γυναίκα, ἀφοῦ αὐτὸς ἔφυγε, ἔκλαψε πικρά, ἂν καὶ ἡ Μαρούσια της εἶπε πολλὰς φορές: «Θὰ ἴδῃς, μαμμιά, πού θὰ γίνῃ ἕνα θαῦμα!»

Πρὸς τὸ βράδυ, ἀποκαμωμένη, ἡ δύστυχη ἀπόγειρε, σὰ ναρκωμένη, ὅταν ἀξάφνα ἐχτύπησαν τὴν πόρτα. Ἡ Μαρούσια ὄρμησε φωνάζοντας: «Μαμμιά, μαμμιά, εἶμαι σίγουρη πὼς ἔρχεται τὸ θαῦμα!»

Τὸ θαῦμα πού ἦρθε, ἦταν μιὰ ὄραια κυρία κάπως προχωρημένης ἡλικίας, πού τὸ γουνέιο καλτὸ της ἄφινε ἕνα ἀρωμα καθὼς περνοῦσε. Τὸ πρόσωπό της, κάτω ἀπὸ τὰ γκριζὰ της μαλλιά, εἶχε μιὰν ἐκφράση

καλωσύνης. Ἡ Μαρούσια δὲν τὴν ἐγνωρίζε, μὰ ἡ πριγκήπισσα πῆδησε ἀπάνω με μιὰ μεγάλη κραυγὴ!

— Θεία μου, ἀγαπητῆ μου θεία, σεῖς! Ἡρθατε πιά!

Κι' ἔστερ' ἀπὸ τὰ φιλήματα καὶ τὰ δάκρυα, τὸ θαῦμα ἐξηγεῖται ἐπὶ τέλους! Ἡ κυρία Μπριέζ γιόρταζε, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, σὲ κάποια φιλικὴ τῆς οἰκογένεια, ὃ πού εἶχαν καὶ ραδιόφωνο, ὅταν ἀξάφνα ἄκουσε μιὰ φωνὴ πού ἐρχόταν ἀπ' τὸν οὐρανό, μιὰ ἀληθινὴ φωνὴ ἀγγέλου, πού καλοῦσε τὸ ὄνομά της, της ἔδινε τὴ σύσταση, πού τόσο ζητοῦσε, ἐκείνων πού ἔκλαιγε σὰ νάταν πεθαμένοι... Ἐὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα μπῆκε σὲ κίνηση γιὰ νὰ τὴς βρῆ, καὶ τώρα ταυτοκίνητὸ της περιμένει κάτω, ἔτοιμο νὰ πάρῃ καὶ νὰ πάῃ στὸ καλὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο πού μένει, τὴς δούτυχες συγγενίους της, πού τὴς εἶχαν ὄλοι ἐγκαταλείψῃ, καὶ πού θὰ εἶναι ἀπὸ τώρα σὰ δύο πολυαγαπημένες κόρες

**

... Ἐνα μῆνα ἀργότερα, στὴν Κυανὴ Ἀκτῆ, ἔβλεπαν νὰ περνᾷ, κάτω ἀπ' τοὺς φοινικὲς της, στὴν ἀκρὴ τῆς γαλάζιας θάλασσας, ἕνα κοριτσάκι τρισευτυχισμένο. Ἐβλεπαν νὰ περνᾷ τὴν πριγκήπισσα, πού ἐσώθηκε κι' ἔγινε καλὰ χάρη στὸ θάρος καὶ στὴν ἐπινοητικότητα τῆς μικρῆς της Μαρούσιας.

(Μετάφραση)

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μοῦ κάνουν φρίκη αὐτὰ τὰ μαῦρα δέντρα, αὐτὰ τὰ μαῦρα κεφάλια, ὅλη αὐτὴ ἡ δηλητηριασμένη φύση!... Μοῦ φαίνεται πὼς κάθε πέτρα κρύβει κι' ἕνα φίδι, πὼς κάθε διηρέτης εἶν' ἕνας δολοφόνος, πὼς κάθε ποτήρι ἔχει μέσα φαρμάκι. Ὁμόλλου, πάμε νὰ φύγουμε!

— Μὰ, ἀγαπητῆ μου... ἔκαμε δειλιὰ ὁ ταγματάρχης.

— Δὲ θέλω ἀντιρρήσεις, Ὁμόλλου! τὸν ἔκοψε Πήγαυε ἀμέσως νὰ φέρῃς τὴ στολή σου καὶ νὰ παρουσιαστῆς στὸν ἀντιβασιλέα. Εἶναι τέσσερις... σὲ μιὰ ὥρα μπορείς νὰ τὸν ἴδῃς. Ζήτησέ του ἄδεια, θὰ σοῦ τὴ δώσῃ. Καὶ με τὸ πρῶτο βαπόρι, ἡ καὶ με τὸ πρῶτο καράδι, φεύγουμε!

Ὁ ταγματάρχης δὲν τόλμησε νὰ ἐναντιωθῆ. Ἦξερε κι' ἀπὸ ἄλλες περιπτώσεις πὼς αὐτὸ ἔβλεπαν ἀνώφε-

λο. Καὶ χωρὶς νὰ πῆ λέξη, βγήκε, φόρεσε τὴ μεγάλη του στολή καὶ ξαναγύρισε στὴ σάλα μεταμορφωμένος.

— Λοιπὸν, θέλεις νὰ φύγουμε; ρώτησε τὴ γυναίκα του.

— Μακάρι καὶ σήμερα! φώναξε αὐτὴ.

— Ποῦ καλά! εἶπε ὁ ταγματάρχης. Αὐτὸ μπορεῖ νὰναι καλὸ καὶ γιὰ τὴν ἀρρώστειά μου. Μάλιστα, νὰ φύγουμε!

Καὶ κάνοντας ἔτσι τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, πήγε ἴσια στὸ παλάτι, νὰ ζητήσῃ ἀπόφαση ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα.

Τὰ νεῦρα τῆς κ. Ὁμόλλου ἀρχισαν νὰ ἠσυχάζουν. Καὶ τώρα μελοῦσε πὺθ ἡρεμα με τὸν κ. Κλοακέν.

— Πᾶνε τὰ σχέδια μου! τῆς ἔλεγε αὐτός. Δὲν ἦταν γραφτὸ μου νὰ ἴδῃ τὰ ὑπόγεια τῆς Ἑλλάδας, ὅπως δὲν εἶδα οὐτὲ τὰ ἐρείπια τῶν Θησῶν

καὶ τῆς Μέμφιδος στὴν Αἴγυπτο... Νὰ ἴδῃ τώρα πότε θὰ ξανακάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι!... Μὰ δὲν μοῦ λέτε, κυρία Ὁμόλλου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρίσετε καὶ σεῖς στὴν Εὐρώπη; δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν Ἰνδική;

— Ἀς φύγω μιὰ φορά ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο, εἶπε ἡ ταγματάρχισσα, καὶ γυρᾶνω ὅπου τόχη, δὲν με μέλει. Ἐδῶ μόνο εἶναι ὁ κίνδυνος.

— Ἀ, μὰ τότε μποροῦν νὰ διορθωθοῦν ὄλα! φώναξε ὁ κ. Κλοακέν με χάρα. Ἐξέρετε, τὸ ἀρχικό μου σχέδιο ἦταν καὶ ταξίδι στὴν Καμβόδη, γιὰ νὰ ἴδῃ τὰ περίεργα λείψανα τῆς κινεζικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Λοιπὸν, ἂν θέλετε, κι' ἂν εἶναι σύμφωνος κι' ὁ κ. ταγματάρχης, σεῖς προτείνω νὰ περάσετε πρῶτα ἀπὸ τὴν Κοχινγκία, ἀντὶ νὰ πάτε ἴσια στὴν Εὐρώπη.

— Ποῦ εὐχαρίστως! ἔκαμε ἡ κυρία Ὁμόλλου, πού σὰν Ἀγγλίδα ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ταξίδια. Μὰ κι' ὁ ταγματάρχης δὲν πιστεύω νάχῃ ἀντίρρηση.

Ἀ, τέτοιος φόβος δὲν δ-πῆρχε, αὐτὸ ἦταν βέβαιο. Κι' ἀρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ ταξίδι τῆς Καμβόδης. Κάθε ἀνησυχία ἐξαφανίσθηκε μπροστὰ στ' ὄρατο ἐκεῖνο σχέδιο. Ὁ κ. Κλοακέν προπάντων ἦταν κατευχαριστημένος.

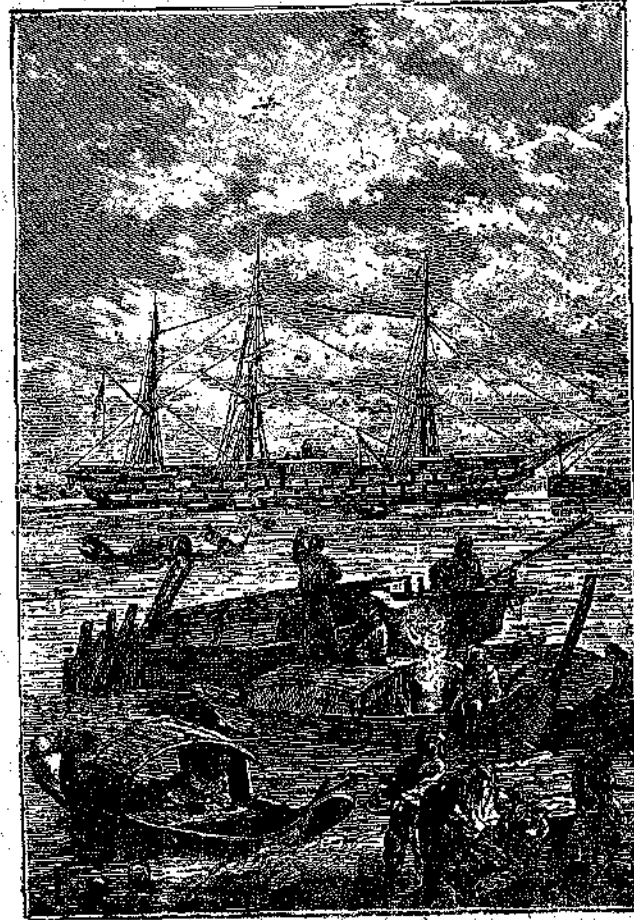
— Ποῦς ξέρει μὴ μ' ὀβρῆ σὲ καλὸ, ἔλεγε, αὐτὴ ἡ τροποποίηση τοῦ δρομολογίου μου. Δὲν εἶχα ἐγκαταλείψει χωρὶς λύπη τὴν ἴδεια νὰ ταξιδέψω στὴν Ἰνδονήσια. Ἴσως ἐκεῖ μπορέσω νὰ βρῶ τὸν κρῖκο τοῦ ἀρείου πολιτισμοῦ...

Ἡ εὐθυμία κορυφώθηκε ὅταν γύρισε κι' ὁ ταγματάρχης με τὴν ἄδειά. Κι' ἀφοῦ προγευμάτισαν φαιδρότατα, ὁ Παῦλος κι' ὁ Χάινδος βγήκαν γιὰ νὰ ρωτήσουν γιὰ τὰ βαπόρια. Ἐμαθᾶν λοιπὸν πὼς τὸ βαπόρι τῆς Σαγκάης ἀναχωροῦσε τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα, στίς ἔξη τὸ βράδυ. Ἀμέσως κ' ἀράστησαν θέσεις γιὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ γιὰ τὸν Κάζη πού, ἐννοεῖται, θὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Ἡ κυρία Ὁμόλλου ἀποχαιρέτησε τὸ προσωπικό τῆς ὄηρησεῖς τῆς μοιράζοντας χρήματα καὶ ὄδρα. Κι' ὁ ταγματάρχης δικαιολογηθῆκε ὅπως μπόρεσε στοὺς συναδέλφους του πού ἄφινε τὸ σύνταγμά του κι' ἔφευγε

ἔτσι ξαφνικά, γιατί ἐπείγουσε οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις τὸν καλοῦσαν στὴν Εὐρώπη.

Μετὰ τοῦτο, καθένας ἐτοίμασε τὴς ἀποσκευές του. Ὁ κ. Κλοακέν εἶχε τὴν περισσότερὴ ἔργασια με τὰ χειρόγραφα τοῦ συνταγματάρχῃ, πού ἔπρεπε νὰ τὰ συσκευάσῃ καὶ νὰ τὰ στείλῃ κατευθείαν στὸ Παρίσι. Ἴσως δὲν θὰ πρόφθαινε, ἂν δὲν ἦταν ὁ Κάζης πού τὸν βοήθησε με τὴ συνηθισμένη του προθυμία καὶ δραστηριότητα.

«Ἐν' ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γαλλικὰ ὀπλιταγωγὰ καράβια, τὸ τρικάταρτο «Ἡρα...» (Σελ. 139, στ. γ')

λυπος τοὺς μιναρέδες καὶ τὰ παλάτια τῆς Καλκούττας:

— Λοιπὸν, Κάζη, τοῦ εἶπε, εἶσαι εὐχαριστημένος πού φεύγεις ἀπ' αὐτὸν τόπο μ' ἐκείνους πού ἀγαπᾶς;

— Ναι, βέβαια... εἶμαι εὐχαριστημένος... αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ... ἀλλά...

— Ἀ, ἔχει καὶ ἄλλὰ;... Πές μου λοιπὸν, τί πράγμα σὲ στενοχωρεῖ ἀκόμα;

— Ναι, νὰ σὰς τὸ πῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Κάζης σοβαρά. Ἐγὼ δὲν θὰ ἠσυχάζω, ἂν δὲν σὰς ἴδῃ νὰ πετάξετε στὴ θάλασσα ἐκείνη τὴν καταραμένη τὴν πλάκα.

Ὁ κ. Κλοακέν κούνησε τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Τὴ φύσησῃ, τὴ μονομανία κι' αὐτὴ τοῦ Κάζη!...

Σ'

«Ἡρα»

Ὅπως ξέρουν ὄλοι, ἡ Σαγκάη εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς γαλλικῆς Κοχινγκίας. Στ' ὄραία θέση χτισμένη, στίς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Δοναί καὶ πάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς πὺδ πολυσύχναστες θάλασσες, ἔγινε γρήγορα ὁ μεγαλύτερος ναυτικὸς σταθμὸς κι' ἡ κυριώτερη ἀγορὰ συναλλαγῆς μετ' ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, Κίνας, Ἰαπωνίας, ἰσπανικῆς Μανίλλας καὶ ὀλλανδικῆς Ἰάβας. Ἐχει εὐρύχωρο κι' ἀσφαλέςτατο λιμένα, εὐκόλλη συγκοινωνία με μεγάλη γεωργικὴ χώρα, καὶ πλοῦτο ξυλείας οἰκοδομικῆς. Γιὰ ὄλα αὐτὰ, καὶ γιὰ τὴν ὄχιυρά της θέση, ἀποτελεῖ ἕν' ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα στρατηγικὰ σημεῖα τῶν Ἀσιοκινῶν.

Στὴ Σαγκάη, ἡ στρατιωτικὴ ἀσχολία εἶναι πολὺ ζωη-

ρῆ. Ἀξιωματικοί, πού πρὸ 25 ἀκόμα ἡμερῶν περπατοῦσαν στὰ παρισιὰ βουλευτάρια, ἀπαντιοῦνται ἐκεῖ με συναδέλφους τοὺς πού πρὸ 4 ἡμερῶν ἔτρωγαν χελιδονοφωλιές στὸ Χόγγ-Κόγγ. Ἄλλοι πού ἔρχονται ἀπὸ τὴ Νέα Καληδονία, ἀποχαιρέτοῦν ἐκεῖ ἄλλους πού φεύγουν γιὰ τὴν Ἰαπωνία.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ ζωηρότη στὴ Λέσχη ἦταν πὺθ μεγάλη κι' ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Λίγες ἡμέρες πρὶν, εἶχε φθάσει στὸ λιμάνι ἕν' ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γαλλικὰ ὀπλιταγωγὰ καράβια, τὸ τρικάταρτο «Ἡρα», κι' εἶχε φέρει πλῆθος ἀξιωματικῶν κάθε βαθμοῦ καὶ κάθε ἡλι-

Γυρίζοντας, εἶδε πίσω του τὸν Κάζη, πού κι' αὐτὸς κοιτάζε περι-

κίας. Άλλοι τόσοι ετοιμάζονταν να...

Γιατί ο άνθρωπος αυτός με το...

—Λοιπόν, κύριοι, σε τρεις ημέρες...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

16. —ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ

Οι κυρίες του Φιλανθρωπικού Συλ...

Είναι κι' αυτό ένα μέσο που συ...

Γίνονται λοιπόν χοροί, παραστά...

δι, θα έκαναν συναυλία. Έπειτα...

Ανάμεσα στους μικρούς ερασιτέ...

«Ερασιτέχνες» λέμε εκείνους που...

Ούτε η Νίτσα, ούτε η Σοφία εί...

Η πρωταγωνίστρια όμως, εκείνη...

Είναι κι' αυτή ένα μέσο που συ...

Για όλα τα πράγματα που θα μάθη...

ω ρ α ι ε ς τ έ χ ν ε ς, δηλαδή στη...

Η Δώρα λοιπόν ήταν γεννημένη...

—Μπράβο της! θαυμάσια παι...

Η υπόθεση της μικρής κωμωδίας...

Στο σπίτι κάποιου μεγάλου ζω...

Η γυναίκα του ζωγράφου είναι μ...

Μία μέρα, πάνε στο σπίτι της...

Σε κάποια μπροστά μου άκίνητο,...

«Αλλά εκείνη την ημέρα, αυτή...

Τό φορεί, πάει στον καθρέφτη και...

«Γιατί τί θέατρο, τί κινηματο...

—Είστε η κυρία Άδαμίδη; Η Μαρι...

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΨΑΡΑΣ

Η βαρκούλα ξεπροβάλλει...

Ηλθε πιά... να τη σιά μας...

Ο καλός ψαράς μας τώρα...

Κι' ύστερα γοργά τραβιά...

ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΝΗΡΙΑ!

Στάθηκα να το κοιτάζω λίγο...

Στη μέση του, ζωαμένη μ' ένα...

Σε κάποια μπροστά μου άκίνητο...

—Ματωμά, ψιδώρισε για μιά...

Η φωνή του είχε ένα τόσο παρα...

ΜΙΚΡΗ ΟΡΦΑΝΗ

μο! Κατάλαβα, πως με τη βοήθειά...

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Το αυτοκίνητο προχωρούσε κι'...

Εγώ ανέβηκα σ' ένα ύψωμα και...

Ο ουρανός ήτο καταγάλανος και...

Πώς τα λυπήθηκα! Μά πιά μεγάλη...

Γύρνα πίσω... το αυτοκίνητο το...

«Δος το Άλεος»

φτωχή της κορούλα στη δυστυχία!

Την μέρ' αυτή—ο νάρθανε γαίγορα...

Και σύ, μαριμ, θα μ' αγκαλιάζης...

ΠΑΕΙ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΑΣ...

Άγαστή μου φίλη, Χιόνια, χιόνια...

Το βράδυ της τρίτης μέρας, όταν...

Πώς τα λυπήθηκα! Μά πιά μεγάλη...

Γύρνα πίσω... το αυτοκίνητο το...

«Δος το Άλεος»

ΜΙΚΡΗ ΟΡΦΑΝΗ

Φτωχή μικρούλα, δεν ξέρεις...

Γιατί, πολυαγαπημένη μου, γιατί...

Κι' όμως εγώ είμαι μαζί σου τόσο...

Είχα καταλάβει πως δεν πρέπει να...

Εγώ τότε, όταν πήγαινα να πλαγιάσω...

Τώρα χάθηκε το δέντρο μας! Το...

